

Når trommeslageren Stefan Pasborg på fredag spiller solo-koncert, bevæger han sig ud på tynd is.

JAKOB DYBRØ JOHANSEN

Normalt sidder Stefan Pasborg bag tønderne i bands som Ibrahim Electric, Pasborg's Odessa 5 og Delirium. Men fredag eftermiddag hiver han trommerne ud af band-sammenhængen og lader dem stå helt for sig selv til en solokoncert på pladeselskabet ILK's 5e-scene i Købbyen. Det handler om nysgerrighed, om at undersøge, hvor meget man kan udtrykke med et instrument, der sjældent står i forgrunden – og om slet og ret at spille en fed omgang improvisationsmusik.

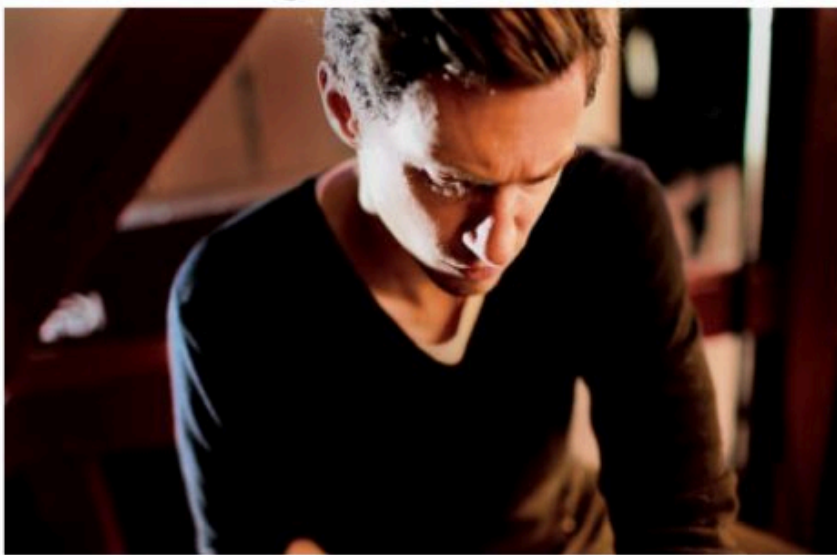
Han elsker det grænseoverskridende element, der ligger i at spille en koncert, hvor der ingen melodier er at støtte sig til, og trommerne står nøgne tilbage. Fordi det er vigtigt for ham ikke at gro fast. Og fordi han er vild med at komme ud i de udforskede rum, hvor alting stadig står piv-åbent. Hvor ingen endnu har gjort sig idéer om, hvad der er grimt, og hvad der smukt, og hvor det eneste, der findes, er et nu fyldt med muligheder. Derfor går han på scenen uden en plan for, hvad der skal ske.

»Jeg vil ikke forberede noget som helst, for når jeg gør det, får jeg fornemmelsen af at ryge for hurtigt fra A til B. Hvis jeg allerede ved, at jeg om lidt vil gå ind i det der tema eller det der rytmemønster, det der ostinat, så er jeg allerede derhente mentalt. Og så glemmer jeg at være, hvor jeg er lige nu«, siger Stefan Pasborg.

Helt uforberedt er han dog ikke, for når han indtager scenen, er det med det, han selv kalder en slags indre lydkartotek i bagagen. 37 års nysgerrighed på musik, der forhåbentlig samler sig til en helhed. Inspirationskilderne tæller blandt andre den russiske komponist Igor Stravinskij og den amerikanske jazztrommeslager Gene Krupa.

»Af de mest berømte komponister føler jeg, at Stravinskij bruger rytmikken virkelig stærkt. For eksempel i 'Le sacre du printemps'. Det er noget, der taler direkte til mig som rytmemenneske, og som i virkeligheden handler om hele urelementet i det at spille trommer. For det er virkelig et ur-element. Og det var det samme, der fangede mig hos Gene Krupa, som var en af de første trommeslagere, jeg tændte

EN REJSE UD I DET UENDELIGE

SATS. Stefan Pasborg vil udforske alle trommernes muligheder, når han spiller solo på 5e. Foto: Per Folkver

på som dreng. At det talte til mig så direkte», siger Stefan Pasborg.

»Jeg er nået til et punkt, hvor jeg føler, jeg kan stole på, at kreativiteten kommer i nuet. Der kommer noget til mig, hvor jeg kan bygge på hele det bibliotek af lytterreferencer, jeg har opbygget.

Hjemlighed

Det paradoksale er, at selvom solotrommerne bryder grænser for publikum, repræsenterer de for Stefan Pasborg en følelse af hjemlighed. Noget, han har dyrket, lige fra han var barn.

»Jeg har altid elsket at spille trommesoloer. Det var faktisk det, jeg startede med, da jeg var en lille dreng. Jeg syntes, det var sjovt bare at sidde og slå på bækkenerne, slå på trommerne og finde mine egne former for melodier. Det startede allerede, da jeg fik mine første trommer, så det her er i virkeligheden en videreførelse af det«, siger Stefan Pasborg.

Han stiler som udgangspunkt efter at spille i 45 minutter, men hvordan den færdige form bliver, afhænger helt af, hvad der sker til koncerten. For alting er 100 procent improviseret.

»Jeg vil gerne have, at det hele er bundet sammen. Jeg spiller ét langt forløb, og hvis jeg stopper, er det ikke, fordi jeg ikke kan finde på mere, men fordi det føles naturligt at slutte der.

»Du kan sammenligne det med en DJ, der tager ud og

spiller koncert og har forberedt det hele hjemmefra. Men så er der ham DJ'en, der mærker stemningen i rummet. Mærker stemningen i sig selv - »hvad ville være fedt nu?« Og det er jo det, der er spændende ved improviseret musik. At man kan skabe noget, der er endnu større, end hvis man havde forberedt det.

Han ved godt, at det kan være krævende for publikum at skulle åbne sig for det fremmedartede i en koncert uden egentlige melodier. Men sådan må det være, når ambitionen er at udforske nye aspekter af et instrument.

»For mig er det en rejse. Og forhåbentlig er det en rejse, publikum er med på. Det med at finde en form for vej ind gennem de der få muligheder, der er på et trommesæt, som i virkeligheden er uendelige, hvis først man lukker op for posens«, siger Stefan Pasborg.

jazzlive@pol.dk

Stefan Pasborg Solo, 13. juli kl. 16, 5e